

Vlaams
Parlement

vergadering **C66 – LEE12**

zittingsjaar 2011-2012

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening
en Onroerend Erfgoed

van 30 november 2011

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het advies van de werkgroep met betrekking tot de procedure bij planschadedossiers - 538 (2011-2012)	3
Vraag om uitleg van mevrouw Els Robeyns tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de stedenbouwkundige verordening met betrekking tot de tijdelijke huisvesting van seizoenarbeiders - 495 (2011-2012)	5
Vraag om uitleg van de heer Lode Ceyskens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de rechtszekerheid van burgers bij tegenstrijdige communicatie van de minister ten opzichte van de communicatie van de administratie - 531 (2011-2012)	7
Vraag om uitleg van de heer Marino Keulen tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over samenwerking tussen Ruimtelijke Ordening en het Agentschap Wegen en Verkeer - 542 (2011-2012)	10

■

Waarnemend voorzitter: mevrouw Veerle Heeren

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het advies van de werkgroep met betrekking tot de procedure bij planschadedossiers - 538 (2011-2012)

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Voorzitter, minister, op 9 februari 2011, een tiental maanden geleden, vroeg ik u om een eenvoudigere procedure om mensen die door een ruimtelijk uitvoeringsplan (RUP) geconfronteerd worden met een waardevermindering van hun eigendommen, vlotter en eenvoudiger te compenseren. U weet uiteraard dat wie planschade wil krijgen, hiervoor een stevige gerechtelijke procedure moet doorlopen. Allicht missen veel eigenaars hierdoor wat hun rechtens toekomt en daarenboven kunnen we ons de vraag stellen of het netjes is om het de mensen die ergens recht op hebben, zo moeilijk te maken.

U refereerde op 9 februari aan een studie die u had opgestart over deze problematiek. Een werkgroep zou een advies voorbereiden omtrent een administratieve afhandeling van de planschadedossiers, daar waar ze nu nog langs de rechtbank moeten passeren.

Minister, mijn vragen zijn dan ook heel eenvoudig. Heeft die werkgroep haar werkzaamheden afgerond? Zo ja, wanneer? Wat is het advies van die werkgroep? Kunnen we het advies ook krijgen? Wat gaat u ermee doen? Zo neen, wat gaat u dan doen om de werkzaamheden van de werkgroep te bespoedigen? Tot hier mijn eenvoudige vraagstelling over een toch wel complexe problematiek die een aantal mensen heel intens bezighoudt.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Voorzitter, mijnheer De Meyer, ik wil me in de eerste plaats verontschuldigen. U had een schriftelijke vraag ingediend en ik heb daar, en dat is uitzonderlijk, niet op tijd op geantwoord. Dit feit geeft me ook de kans om u nu een iets uitgebreider antwoord te geven.

U weet dat bij de totstandkoming van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening een stroomlijning en een vereenvoudiging van het planbatensysteem werd gerealiseerd. Maar ook over de planschade werd in de codex een eerste belangrijke stap gezet. Ruimtelijke uitvoeringsplannen moeten een register bevatten van het aantal percelen die mogelijk aanspraak kunnen maken op planschade of planbaten. Belanghebbenden worden daarmee beter geïnformeerd. Voor de stelling die u naar voren brengt, dat eigenaars misschien missen wat hun rechtens toekomt, hebben we met dat register al in een oplossing voorzien in de codex.

Anderzijds – dat hebt u juist weergegeven – bleek uit mijn eerder antwoord al dat ik van mening ben dat we moeten bekijken of we het via een ander systeem niet eenvoudiger kunnen maken. In het bestaande systeem van planbaten en planschade kunnen we misschien wat meer evenwicht brengen.

Mijn administratie is effectief al maanden bezig met het onderzoek van de problematiek van planbaten en planschade – dat is hier in de commissie ook al aan bod gekomen – onder meer tijdens de bespreking van de beleidsbrief. Toen werd er hier op aangedrongen om de globale kijk op de zaak niet te verliezen, of om met andere woorden de bestemmingswijzigingscompensatie mee in ogenschouw te nemen. U begrijpt wel dat dit geen eenvoudige oefening is. De codex is pas in september 2009 van start gegaan. De decreetgever heeft er toen voor geopteerd om de bestaande regeling van planschade te behouden, en dat duidt al op de complexiteit: als die eenvoudig te wijzigen zou zijn, was het toen wel gebeurd.

De werkgroep heeft met andere woorden de voorbereidingen nog niet afgerond. Ik heb nog geen eindrapport. Ik kan u het advies dus nog niet bezorgen. Ondertussen is wel al duidelijk geworden dat het vervangen van de bestaande gerechtelijke procedure door een administratieve procedure, want daar gaat het over, geen evidentie is en dat, als we niet

oppassen, de zaken complexer zouden kunnen worden in plaats van eenvoudiger, bijvoorbeeld bij de bestemmingswijzigingscompensatie. Als we het systeem fundamenteel willen hervormen, en dat is nog altijd mijn intentie, dan moeten we alle gevolgen op voorhand duidelijk bekijken en moeten we de te verwachten knelpunten proberen weg te werken.

Sta me toe om toch een paar knelpunten te noemen. Als we omschakelen naar een administratieve procedure, dan kan dat betekenen dat de budgettaire gevolgen van de ruimtelijke uitvoeringsplannen vergroten voor de plannende overheid. Dat kan gevolgen hebben, want als er meer budgettaire gevolgen zijn bij de plannende overheid, dan is het mogelijk dat sommige wijzigingen geen doorgang vinden. We moeten toch eens bekijken wat dit betekent.

Een tweede knelpunt kan ontstaan bij een administratieve procedure, want daarop zullen we waarschijnlijk toch nog altijd een gerechtelijke procedure moeten laten aansluiten. Als iemand het niet eens is met de administratieve beslissing, zal die immers toch nog naar het gerecht moeten kunnen stappen. Het zou wel eens kunnen dat de zaak daardoor complexer wordt in plaats van eenvoudiger.

Wegens die complexiteit heb ik nog geen advies en is het voor mij ook heel moeilijk om een precieze timing mee te delen om de hervorming af te ronden. Ik wil heel duidelijk zeggen dat ik alleen een verandering van systeem wil als we weten dat we daarmee de problemen oplossen in plaats van nieuwe te creëren. Vanaf het ogenblik dat ik het advies heb, zal ik dat graag met u en de andere leden van de commissie delen.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Minister, ik dank u voor uw antwoord.

Ik begrijp dat het register waar u over spreekt, er mee voor zal zorgen dat het aantal mensen dat eventueel recht heeft op een vergoeding maar die nu missen, kleiner zal worden. Dat is een pluspunt.

U stelt duidelijk dat u de procedure eenvoudiger wilt maken. Uiteraard kunnen we dit alleen maar onderschrijven. Het is ook logisch dat als u de gerechtelijke procedure vervangt door een administratieve procedure, er nog steeds in een beroepsprocedure moet worden voorzien. Dat is de logica zelf.

Ik blijf wel een beetje op mijn honger zitten wat betreft het aangekondigde eindrapport. Ik begrijp dat de problematiek complex is en dat u niet over één nacht ijs wilt gaan om achteraf tot de vaststelling te komen dat de problematiek alleen nog maar complexer is gemaakt. Die bezorgdheid kan ik volledig delen, maar dat ik de vraag naar de verdere timing stel, is niet abnormaal. Uiteraard is er de bezorgdheid dat de afspraken inzake planbaten en planschade correct worden nageleefd zoals die zijn vastgelegd.

Minister, kunt u iets meer vertellen over de timing?

Minister Philippe Muylers: Tot mijn spijt moet ik u zeggen dat ik dat niet kan. Ik heb het daarnet al gezegd: wegens de ingewikkeldheid en de dingen waar men op stoot bij het onderzoek, kan ik op dit moment echt geen timing geven. U hebt in februari de vraag gesteld en u stelt ze nu opnieuw. Als u vindt dat het te lang duurt, dan moet u de vraag opnieuw stellen. Ik zal mijn administratie onder druk zetten, maar zolang ik van hen geen timing krijg, kan ik geen timing vooropstellen. Ik zal mijn administratie onder druk blijven zetten en ik reken erop dat deze commissie en u in het bijzonder mij tijdig zal bevragen naar verdere opvolging.

De heer Jos De Meyer: Minister, uit uw repliek mag ik afleiden dat u zelf wenst dat er spoedig een oplossing komt en dat het niet zo is dat de administratie heel intens doorwerkt en de minister eerder afremt. Dat zou eerder een verkeerde interpretatie zijn.

Minister Philippe Muylers: Absoluut.

De heer Jos De Meyer: Minister, u hebt het zelf gezegd dat u van mij voor het einde van dit parlementaire jaar hier opnieuw een vraag over verwacht. Dat zal ik inderdaad doen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *De heer Wilfried Vandaele treedt als waarnemend voorzitter op.*

■

Vraag om uitleg van mevrouw Els Robeyns tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de stedenbouwkundige verordening met betrekking tot de tijdelijke huisvesting van seizoenarbeiders - 495 (2011-2012)

De voorzitter: Mevrouw Robeyns heeft het woord.

Mevrouw Els Robeyns: Voorzitter, minister, collega's, de provincieraad van Limburg stelde op 19 maart 2008 een stedenbouwkundige verordening vast als aanvulling op het Kataraktdecreet voor de tijdelijke huisvesting van seizoenarbeiders. Deze stedenbouwkundige verordening werd bij ministerieel besluit van 26 mei 2008 bekrachtigd.

Hiermee werden tijdelijke vergunningen voor verplaatsbare constructies mogelijk tot en met 1 december 2011. Belangrijk hierbij is dat de nadruk wel degelijk ligt op het belang van definitieve oplossingen, waarbij de voorkeur uitgaat naar de verbouwing, de uitbreiding of het gebruik van bestaande landbouwgebouwen of de woning van de uitbater. Vandaar dat aan de uitbater steeds een verklaring wordt gevraagd waarin hij aangeeft welke structurele oplossingen hij zal realiseren voor de einddatum van de tijdelijke vergunning.

Met andere woorden, met de vastlegging van deze stedenbouwkundige verordening wenste het provinciebestuur bedrijfsleiders uit de land- en tuinbouw de tijd te geven om uit te kijken naar een definitieve oplossing voor de huisvesting van seizoenarbeiders. De tijdelijke bouwverordening van 2008 tot 2011 heeft in elk geval de sector in beweging gebracht. Het realiseren van een definitieve oplossing is een proces dat enige tijd in beslag neemt en grote investeringen vergt van de individuele teler. De kans is dus reëel dat niet iedereen binnen de gestelde termijn zijn plannen heeft kunnen realiseren.

Dat blijkt ook uit het burgemeestersoverleg in Zuid-Limburg alsook uit een schrijven dat u recent ontving van de bestendig afgevaardigde voor Ruimtelijke Ordening van de provincie Limburg en de burgemeester van Sint-Truiden. Ze stellen zich vragen over hoe het verder moet na 1 december. Morgen is het 1 december en eindigt de termijn waarbinnen de tijdelijke vergunningen mogelijk waren.

Minister, ik wil u dus graag vragen hoe het verder moet. Oorspronkelijk had ik u ook een aantal cijfermatige vragen gesteld over het aantal tijdelijke en structurele vergunningen om zo een beter zicht te krijgen op de omvang van de problematiek. De commissievoorzitter heeft me jammer genoeg verzocht om die vraag om te zetten in een schriftelijke vraag. Ik heb dat gedaan en moet het hier dus houden bij een algemene vraag. Zijn er nog knelpunten op het terrein? Plant u een overleg met de betrokken lokale besturen en provincies? Overweegt u desgevallend om de verordening die morgen afloopt, tijdelijk te verlengen? Zo ja, onder welke voorwaarden?

De voorzitter: Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren: Voorzitter, minister, collega's, de stedelijke vergunning is een aangelegenheid van de provincie. Het is aan de provincie zelf om erover te oordelen. Ik ben wel verheugd over het feit dat de vraag wordt gesteld door een collega.

Wij hebben in 2008 het initiatief genomen voor het Kataraktdecreet. De overgangsperiode liep tot eind 2010. We stelden de voorbije drie jaar vast dat er altijd heel veel vragen zijn

blijven bestaan over de normering. We hebben een regelmatige evaluatie gevraagd. Minister, ik weet niet of u over deze specifieke aangelegenheid overleg hebt met uw collega-minister Van den Bossche. Ik zou dit willen aangrijpen om te vragen of we deze evaluatie opnieuw kunnen maken. De grote knelpunten in de sector gaan vaak over de oppervlaktenormen die worden gehanteerd voor de gemeenschappelijke ruimte.

Ik heb dat initiatief genomen samen met de heer Keulen. Dat was op dat ogenblik natuurlijk een compromis. Ik neem aan dat, aangezien de vraagsteller dit opnieuw agendeert, er misschien een mogelijkheid is om in dat decreet, na evaluatie, opnieuw openingen te creëren, zeker voor wat betreft de huisvesting. Minister, de stedelijke vergunning is, denk ik, een pure aangelegenheid van de provincie. Ik heb begrepen dat niemand in de voorbije vergaderingen van de provincieraad daarover vragen heeft gesteld. Wij hebben als gewest onze rol. Daarom wil ik het overleg over dat decreet herstarten. Ik wil dat het liefst doen samen met de mensen van Ruimtelijke Ordening en Wonen, om te onderzoeken hoe we iets aan de knelpunten kunnen doen. Maar de gewestelijke verordening is een regionale aangelegenheid.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mevrouw Heeren, ik zal rekening houden met uw vraag om het gesprek hierover opnieuw op te nemen met minister Van den Bossche.

Mevrouw Robeyns, u hebt gelijk: de codex stelt dat de provincieraad provinciale stedenbouwkundige verordeningen kan vaststellen. De Vlaamse Regering oefent daar enkel een goedkeuringsrecht bij uit. Als er mij verordeningen worden voorgelegd, kan ik ze enkel goedkeuren, gedeeltelijk goedkeuren of afkeuren. De provincieraad heeft mij geen verordening ter goedkeuring overgemaakt.

U vraagt mij of ik de termijn voor de verordening wil verlengen. Ik kan dat niet. Als de provincie dit wenst, moet de provincie mij een nieuwe verordening voorleggen. U weet wellicht dat een verordening alleen maar kan verstrengen en geen bijkomende mogelijkheden kan creëren. Het is dus niet zo dat er geen vergunningen meer zouden kunnen worden afgeleverd voor de inrichtingen in kwestie. Wel kan er een discussie zijn over de vergunbaarheid van de aanvragen. Dat zal geval per geval moeten worden beoordeeld. Ik kan hier dus heel weinig doen. De eerste stap moet, conform de codex, door de provincieraad worden gezet.

De voorzitter: Mevrouw Robeyns heeft het woord.

Mevrouw Els Robeyns: Minister, uiteraard ben ik op de hoogte van het feit dat u bevoegd bent voor de vergunningen en minister Van den Bossche voor de normeringen. Maar mijn vraag heeft expliciet te maken met de vergunningen. Ik weet dat de provincie een schrijven tot u heeft gericht over een eventuele verlenging van een verordening. Uiteraard is dat een bevoegdheid van de provincie Limburg, maar u moet dit als minister wel goedkeuren. Mijn vraag was of u ingaat op de vraag van de provincie om overleg, om na te gaan hoe die knelpunten kunnen worden weggewerkt.

Ere wie ere toekomt: ik weet dat mevrouw Heeren en de heer Keulen het initiatief hebben genomen tot het Kataraktdecreet en de overgangsbepalingen. Maar die zijn afgelopen sinds 1 januari 2011. Ik verwijs echter naar iets dat morgen afloopt. Dat gaat over de aard van de constructies. Minister, als ik u goed begrijp, staat u open voor een eventueel initiatief vanuit de provincie.

Minister Philippe Muyters: Ja, ik heb een brief gekregen. En ja, ik wil daar gerust op ingaan. Wij hebben ook contact opgenomen met de provincie. Het loopt inderdaad af op 1 december. Maar die brief is pas op 7 november vertrokken. Dat maakt de termijn wel heel kort. Ik zie ook niet goed welk overleg er moet zijn. Als men een nieuwe verordening zou hebben voorgelegd, zou ik die hebben kunnen beoordelen. Mijn kabinet heeft meerdere keren contact opgenomen, maar er is nog geen datum uit de bus gekomen. Als er nog een

verordening komt, zal ik die op haar merites bekijken en nagaan of ik ze wel of niet kan volgen. U mag dus niet besluiten dat ik ervoor opensta en dat het dus zal worden verlengd. Dat is niet zo. De eerste stap moet wel door de provincie worden gezet.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Lode Ceyskens tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de rechtszekerheid van burgers bij tegenstrijdige communicatie van de minister ten opzichte van de communicatie van de administratie - 531 (2011-2012)

De voorzitter: De heer Ceyskens heeft het woord.

De heer Lode Ceyskens: Minister, wij hebben het hier al meerdere malen gehad over het Vrijstellings- en Meldingsbesluit. Voor alle duidelijkheid: u hebt daarbij in ons een grote medestander gevonden. Wij vinden dit een goed besluit.

Maar enkele maanden geleden heb ik een schriftelijke vraag gesteld over tegenstrijdigheden in de communicatie over het Vrijstellingsbesluit en over de communicatie van de administratie. Het ging meer specifiek over het interpreteren van hoogten: moet het kroonlijsthoogte zijn of nokhoogte? U reageerde op het aangehaalde voorbeeld. Ik las in uw antwoord: “Toen er discussie rees over het toepassen van het betreffende artikel, heeft het agentschap onmiddellijk met het departement overleg gepleegd. De gezamenlijke conclusie was dat hier geen sprake was van kroonlijsthoogte. Voor zover er in de officiële communicatie per vergissing sprake was geweest van kroonlijsthoogte, werd dit onmiddellijk aangepast.” En verder zegt u nog eens heel duidelijk: “Er is geen sprake van onduidelijkheid.”

Naar aanleiding van uw antwoord heb ik negentien gemeentebesturen in mijn onmiddellijke omgeving ondervraagd. Eén op drie gemeentebesturen heeft de bewuste passage wel degelijk geïnterpreteerd als betrof het kroonlijsthoogte. Zelfs de gemeentebesturen die twijfelden, kregen van uw gewestelijke ambtenaren te horen dat ze de passage moesten interpreteren als kroonlijsthoogte.

Minister, ik heb hier ook nog drie uittreksels van de website van toen. Daar staat een voorbeeld op. Dat dateert van 21 juni. Ik heb dat van drie verschillende websites gehaald, één van uw partij en twee van uw persoonlijke website. Ik geef het voorbeeld letterlijk: “Gerda Geerts wil in haar achtertuin een vrijstaand tuinhuis plaatsen. Momenteel heeft ze nog geen andere constructie in haar achtertuin staan. Het vernieuwde vrijstellingsbesluit maakt het voor haar mogelijk om zonder stedenbouwkundige vergunning en zonder melding een tuinhuis te bouwen dat 40 vierkante meter groot is. Naast de maximale oppervlakte moet ze ook rekening houden met een maximale kroonlijsthoogte en uiteraard de bestaande regelgeving met betrekking tot de afstand tot de perceelgrens respecteren.” Dat lijkt me duidelijk.

Ik heb weet van één dossier waarbij het agentschap Inspectie deze situatie inschat als een bouw misdrijf. U hebt me correct meegedeeld dat dat niet de enige bouw inbreuk is in dat dossier. Daarmee ben ik het volledig eens. U hebt me ook meegedeeld dat er tot op heden slechts twee inspectiedossiers zijn waarin discussie is gerezen.

Minister, dat is ook niet het grote probleem. Het wordt een probleem in de toekomst. Als mensen vandaag het Vrijstellingsbesluit als kroonlijsthoogte hebben geïnterpreteerd en een nieuwe bouw aanvraag doen voor een verbouwing aan hun woning, wat wel vergunningsplichtig is, kan Stedenbouw niet anders dan tijdens een plaatsbeschrijving vaststellen dat er kroonlijsthoogte is gebruikt, terwijl het volgens de huidige regelgeving nokhoogte zou moeten zijn. Dat is een bouw misdrijf en dan kan men pas een nieuwe vergunning afleveren als dat geregulariseerd is.

Minister, mensen staan op basis van overheidscommunicatie op het verkeerde been. Dat is ondertussen rechtgetrokken, maar de mensen die zich er op dat moment op hebben gebaseerd, hebben een probleem.

Minister, wat gaat u doen om de burgers die vertrouwd hebben op uw communicatie en op die van lokale stedenbouwkundige ambtenaren toch rechtszekerheid te bieden? Welke actie hebt u ondernomen naar aanleiding van mijn schriftelijke vraag om nieuwe problemen te vermijden? Welke actie gaat u ondernemen naar aanleiding van deze vraag om uitleg om een nog verdere uitdeining van het probleem te voorkomen?

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Minister, we hoeven niet te panikeren. De ambtenaren kunnen nadien ook een regularisatie vergunnen. Dat is geen probleem.

Overheidscommunicatie is heel belangrijk. Als mensen in Het Nieuwsblad of Het Laatste Nieuws lezen dat je voor een gebouw van 40 vierkante meter geen bouwaanvraag meer moet doen, poten ze dat gewoon neer. Dat ervaren wij elke dag. Als controleurs ter plaatse gaan, zeggen mensen dat in de krant heeft gestaan dat je dat niet meer moet aanvragen. Ik pleit voor een duidelijke communicatie. Het Vrijstellingsbesluit geldt enkel als er geen bijzonder plan van aanleg (BPA) of verkaveling is. Er moet een dubbele communicatie zijn.

Elke burger zou de reflex moeten hebben om inlichtingen in te winnen bij de administratie, om te kijken of er een aanvraag nodig is of niet. Ik zeg niet dat u schuldig bent, minister. Ik maak dat zelf ook mee. Ruimtelijke ordening is een heel moeilijke materie. De journalisten begrijpen ook niet altijd de voorschriften. Het is heel belangrijk dat u de heel eenvoudige boodschap brengt dat de burger die iets wenst te bouwen, waar dan ook, inlichtingen vraagt.

Wij gaan er te vaak van uit dat iedereen vertrouwd is met ruimtelijke ordening. Een goede burger gaat soms gewoon af op een nieuwsbericht dat hij ooit eens heeft gehoord of gelezen en besluit dat het administratief vereenvoudigd is en niet meer hoeft te worden aangevraagd. U bent op dat moment misschien sinterklaas, maar wij moeten zwartepiet spelen. Ik pleit dus voor een gezonde en gemakkelijke overheidscommunicatie.

Ik heb nog een specifieke vraag over de achtertuin of zijtuin. Stel dat de eerste 15 meter van de grond van een woning woongebied is en daarachter ligt landbouwgrond. Het is landschappelijk waardevol agrarisch gebied, geen kwetsbaar gebied. Is dat dan ook nog de achtertuin? Als dat niet in een BPA ligt, kan men daar gewoon een gebouw van 40 vierkante meter plaatsen met een jacuzzi. Of als men dat doet achter de tuin van iemand anders, is dat dan nog een zijtuin? U kunt het misschien belachelijk vinden, maar het heeft enorm veel repercussies. Wat is de definitie van een achtertuin en een zijtuin?

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem, dat laatste formuleert u misschien beter in een schriftelijke vraag. Het betreft een technische materie. Er zouden wel eens verschillende interpretaties kunnen bestaan.

Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mevrouw Van Volcem, in de brochures staat duidelijk dat de eerste stap bij vrijstelling of melding is om naar de gemeenten te gaan. Ik haal dat ook steeds aan in mijn toespraken, verleden week bijvoorbeeld in de Kempen. We hebben een aantal algemene bepalingen vastgelegd, maar er zijn ook gemeentelijke bepalingen mogelijk. Zo is het mogelijk dat de voorschriften in Lommel bepalen dat alle tuinhuizen in groen en wit moeten worden geschilderd. Zulke zaken kunnen mee worden opgelegd.

Mijnheer Ceyssens, er stond inderdaad een fout in mijn persbericht. Vanzelfsprekend hebt u drie websites gevonden waar dat persbericht te lezen valt: mijn eigen website en die van mijn partij zijn er al twee van.

Ik kan moeilijk geloven dat mijn perstekst van juli 2010 nu nog steeds circuleert als referentie. De ambtenaren en ook de gewestelijke ambtenaren uit Limburg hebben uitdrukkelijk ontkend dat zij ooit verkeerde informatie hebben gegeven met betrekking tot het bewuste artikel. Ik heb dat nog eens nagevraagd naar aanleiding van uw stevige vraag om uitleg.

Er circuleert wel een gerucht dat er een afspraak is met een aantal gemeenten in Limburg om het bewust verkeerd te interpreteren. Aangezien het een gerucht is, ga ik daar verder niet op in.

De juiste informatie is in ieder geval terug te vinden op www.ruimtelijkeordening.be, de officiële website. Ik hoop dat ambtenaren zich niet baseren op persberichten om de wettekst te interpreteren. Uiteraard geef ik toe dat de slordigheid in mijn persbericht niet had mogen gebeuren. Die fout werd ook rechtgezet.

De website van Ruimtelijke Ordening biedt uitgebreide informatie. Er wordt uitdrukkelijk vermeld dat de maximumhoogte van 3 meter de totale hoogte van het gebouw betreft.

Wat uit uw steekproef blijkt, lijkt mij onwaarschijnlijk. Het gaat er niet om of u de steekproef juist of verkeerd hebt gedaan. Ik kan alleen bevestigen dat de gewestelijke ambtenaren in Limburg met klem ontkennen dat zij dat ooit anders naar voren hebben gebracht.

Nogmaals, de informatie op de website is correct. In geval van twijfel kan zo'n lokale ambtenaar dat daar steeds verifiëren.

Ik ben het verder niet helemaal eens met uw stelling dat mensen plots geconfronteerd zullen worden met allerlei moeilijkheden omdat ze zich gebaseerd hebben op mijn perstekst. Dat lijkt mij wat overdreven. In het voorbeeld dat u aanhaalde, was er heel wat meer aan de hand dan alleen dat. Uit de informatie waarover ik beschik, blijkt alvast niet dat wij bijkomende rechtsonzekerheid creëren.

Het bewuste persbericht werd in ieder geval gecorrigeerd. Diegene die nooit een fout maakt in een perstekst, mag de eerste steen werpen. Alle ambtenaren kennen de juiste interpretatie. In Limburg is er blijkbaar een probleem omdat één op de drie gemeenten het toch nog verkeerd interpreteert. Die ambtenaren werden nogmaals gecontacteerd en bevestigden met klem dat ze nooit verkeerde informatie hebben gegeven.

De voorzitter: De heer Ceyssens heeft het woord.

De heer Lode Ceyssens: Minister, ik heb u nog nooit een vraag gesteld die gebaseerd was op geruchten. Ik stel voor dat u dat ook niet doet.

Mijn vraag om uitleg aan u was niet gebaseerd op een persbericht, maar op een website. Ik heb die informatie afgeprint op 21 juni 2011, toch niet echt zo lang geleden. Het Vrijstellings- en Meldingsbesluit was op dat moment al zeven maanden van kracht.

Minister, het is niet mijn bedoeling om de zwartepiet door te schuiven. Ik wil het Vrijstellings- en Meldingsbesluit niet aanvallen of uitbreiden. Ik heb dat in het verleden als een van de weinigen in deze commissie verdedigd. Ik ben bezorgd om de burgers en de gemeentebesturen die zich tussen 1 december 2010 en de dag dat dit werd aangepast, op die informatie hebben gebaseerd. Hoe gaan we die burgers helpen wanneer ze met een probleem geconfronteerd worden? Dat was mijn expliciete vraag.

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Minister, ik zou toch graag de definitie krijgen van een achtertuin en een zijtuin.

Minister Philippe Muyters: Mevrouw Van Volcem, het lijkt me het beste dat u uw vraag schriftelijk stelt. We zullen daarop antwoorden.

Mijnheer Ceyssens, ik heb de boodschap heel duidelijk begrepen. Mijn antwoord is dat de informatie juist is. Ik stel voor dat ik het probleem dat u naar voren brengt, nogmaals op de

agenda zet van de atria, van het overleg met de ambtenaren, zodat zij kunnen bekijken hoe problemen ter zake – als ze rijzen – kunnen worden opgelost. Ik denk echter echt niet dat er een probleem is. Tot nu toe is er sprake van twee gevallen. In één geval is er sprake van een heleboel vergunningsproblemen.

De heer Lode Ceysens: Minister, vergeef me mijn wantrouwen. We kunnen daar niets aan doen, maar een van de problemen bij de ruimtelijke ordening is dat problemen altijd pas naderhand rijzen. Het probleem dat ik vandaag signaleer, zal dus heel waarschijnlijk niet volgende week of volgende maand rijzen, maar de kans is niet denkbeeldig dat er over drie jaar wél een dergelijk probleem rijst. Ik vraag me af hoe dat dan kan worden opgelost.

Minister Philippe Muylers: Ik zal de ambtenaren daar nu van op de hoogte brengen, zodat, als er een probleem rijst, ze dat dan melden. Dan bekijken we welke oplossing we daarvoor kunnen vinden. Dat is mijn antwoord. Ik ga echter nu niet vooraf een oplossing bieden voor een probleem dat volgens mij niet of nauwelijks zal rijzen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Marino Keulen tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over samenwerking tussen Ruimtelijke Ordening en het Agentschap Wegen en Verkeer - 542 (2011-2012)

De voorzitter: De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen: Voorzitter, geachte leden, minister, eigenlijk heb ik met u te doen. Ja, dat bestaat ook op de politiek. Wie immers ook op uw stoel had gezeten, in deze situatie zou hij eveneens prijs hebben. Het is een beetje ‘Het leven zoals het is: Absurdistan’.

De verkokering van de Vlaamse administratie lijkt me in dit voorbeeld toch wel heel sterk doorgetrokken, met diensten die op hetzelfde adres zijn gehuisvest, maar naast elkaar werken. Die indruk heeft de publieke opinie althans. Als dat niet zo is, dan verneem ik dat graag van u. Dat kan dan alleen maar een goede zaak zijn voor alle beleidsverantwoordelijken. In dergelijke dossiers worden we immers allemaal over één kam geschoren, of we nu in de meerderheid of de oppositie zitten. Sommigen zitten immers Vlaams in de oppositie, maar lokaal in de meerderheid. De mensen vinden dat wij verantwoordelijk zijn en het maar moeten oplossen.

Het gaat over een van de meest succesvolle carpoolparkings van heel Vlaanderen, die van Lummen. Heel Limburg, en ook de rest van de wereld kent die, want die staat altijd barstensvol. Hij moet ook dringend worden uitgebreid. Heel veel mensen gebruiken die, om daarna in de wagen van een collega naar hun werk te gaan, richting Antwerpen of Brussel. Iedereen in Limburg, jong, oud of tussenin, gebruikt die carpoolparking als stop- of opstapplaats, om vervolgens met de bus ergens heen te gaan. Kortom, die parking is wereldberoemd.

Minister, ik heb mijn informatie uit de kranten gehaald. U kunt ze nuanceren of tegenspreken. Ik heb ook begrepen dat er ondertussen een *modus vivendi*, een oplossing is gevonden. Men zou twee rotondes willen aanleggen om de toegang tot die parking veiliger te maken. Bij Ruimtelijke Ordening bestaat echter de regel dat er bij de kruising van een hoofdweg en een lokale weg geen op- en afrittencomplex mag komen, omdat dit een onveilige situatie zou creëren. Ik kan me voorstellen dat deze algemene regel in heel veel situaties ook daadwerkelijk van toepassing is, maar deze carpoolparking heeft een maatschappelijk nut, zoals die op geen andere plaats kan worden vervuld.

Minister, ik heb dus opgevangen dat er een oplossing zou zijn gevonden. Toch is er iets misgelopen. Wat is er precies misgelopen, en hoe kan dat worden vermeden, of althans, hoe

kan deze verkeerde beeldvorming worden vermeden? De politiek staat in dit geval immers eigenlijk voor joker. Wij zijn de verliezende partij. Mensen vragen zich immers af hoe dat nu kan. Wij zijn immers ook verantwoordelijk voor de administraties. We moeten dit soort foute beeldvorming en foute communicatie trachten te voorkomen, voor onszelf en de samenleving. Dat is eigenlijk mijn grote zorg, en dat overstijgt de tegenstelling tussen meerderheid en oppositie. Dit raakt ons allen.

De voorzitter: De heer Ceyssens heeft het woord.

De heer Lode Ceyssens: Ik deel de zorg van de heer Keulen volledig. Het spreekt vanzelf dat iedereen met gezond verstand die stelling ondersteunt. Voor ons Limburgers is dat inderdaad een heel belangrijke ontmoetingsplaats om samen naar Brussel te rijden. Ik heb ondertussen ook begrepen dat er enerzijds nog helemaal niets is beslist, maar dat er anderzijds ook nog helemaal niets is opgelost. Misschien zijn de krantenberichten wat voorbarig. Voor alle duidelijkheid, ik heb ze nergens op een website gevonden. Ik heb ze alleen in de krant gelezen. *(Gelach)*

Minister, die afsluiting moet inderdaad worden onderzocht: dat staat nu eenmaal zo in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. Volgens mij kan dat echter onmogelijk dwingend worden opgelegd. In 2007 is het nieuwe op- en afrittencomplex 26bis in Lummen tot tevredenheid van iedereen geopend. Ik heb dat toen van nabij meegemaakt, in een andere hoedanigheid. Toen is de bouwvergunning zonder één enkele bemerking verstrekt door Ruimte en Erfgoed. Dat vind ik verbazingwekkend. Vandaag zijn er bemerkingen, maar men had toen al moeten spreken, en anders doet men er best het zwijgen toe.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mijnheer Keulen, wij hebben niet, zoals Berlusconi, een aantal kranten waarvan we zelf kunnen bepalen wat erin wordt geschreven. U kunt mij dus niet verantwoordelijk stellen voor wat de kranten schrijven.

Wat u een regel noemt, is eigenlijk iets anders. Het is iets dat met heel veel overleg tot stand is gekomen. Wat u citeert, is de visie op de duurzame mobiliteit die is opgenomen in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (RSV). Daarvan kan ik moeilijk zeggen dat het een regel is die door Ruimtelijke Ordening wordt opgelegd. Het is een basis.

Vlaanderen heeft in het RSV gekozen voor een boomstructuur van wegen, met de bedoeling het verkeer te bundelen op plaatsen waar de nodige draagkracht aanwezig is. Daardoor kan het verkeer weggetrokken worden uit gebieden waar hoge intensiteiten niet wenselijk zijn wegens de negatieve effecten op de leefbaarheid en omwille van de verkeersveiligheid. De wegen werden ingedeeld in categorieën. De stam van de boom wordt gevormd door de hoofd- en primaire wegen, en daar is Vlaanderen verantwoordelijk voor. De dikke zijtakken zijn de secundaire wegen, waarvoor de provincies bevoegd zijn. De kleine zijtakken en de twijgjes zijn de lokale wegen, waarvoor de gemeenten bevoegd zijn.

Om die boomstructuur optimaal te laten functioneren en dus de verkeersleefbaarheid en veiligheid te bevorderen, is het volgens de visie van het RSV noodzakelijk dat de knooppunten in het wegennet van opeenvolgende categorieën zijn. Een hoofdweg wordt bij voorkeur niet verknoopt met een lokale weg, want anders leiden we het verkeer rechtstreeks het gebied in dat we daar net van wilden sparen. Dat is dus niet zomaar een regel, maar een belangrijk onderdeel van de visie die moet leiden tot meer veiligheid op onze wegen en een grotere leefbaarheid van de woongebieden.

Het RSV houdt er ook rekening mee dat de bestaande toestand van het wegennet niet op een-twee-drie kan worden aangepast. Daarom werd opgenomen dat bij wegenwerken en aanpassingswerken de zaken moeten worden geëvalueerd. Dat is gewoon een kwestie van gezond verstand. Dat blijkt ook uit een recente studie van het Belgisch Instituut voor de Verkeersveiligheid (BIVV). Daarin wordt aangetoond dat een behoorlijk aantal van de

dodelijke verkeersongevallen op autosnelwegen rechtstreeks verband houden met de vele op- en afritten.

De mobiliteitsvisie van het RSV heeft model gestaan voor het Mobiliteitsplan Vlaanderen en voor alle gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen. Ook de gemeentelijke mobiliteitsplannen zijn daarop geënt.

U had het specifiek over het voorbeeld van het op- en afrittencomplex 26 van de E314 te Lummen. Dat is inderdaad een kruising van een hoofdweg, de E314, en een lokale gewestweg, de N717. De verkeersveiligheid van de kruispunten op deze gewestweg, vooral ter hoogte van de autosnelweg en de carpoolparking, werden door de gemeente Lummen meer dan eens aangekaart op de provinciale commissie voor verkeersveiligheid die wordt voorgezeten door het Agentschap Wegen en Verkeer (AWV). AWV heeft door het uitvoeren van diverse kleinere ingrepen pogingen gedaan om de verkeersveiligheid te verbeteren, maar blijkbaar zonder voldoende resultaten. Daarom werd in het kader van het mobiliteitsconvenant met de gemeente Lummen besloten om de situatie grondiger aan te pakken.

De procedure van de projecten die via het mobiliteitsconvenant verlopen, voorziet in voldoende inspraak en overleg. Eerst wordt een studieronde gestart met de opmaak van een startnota en een projectnota die telkens door de provinciale auditcommissie moet worden gevalideerd. Voor de studie werd een studiebureau aangesteld en de begeleiding ervan gebeurt via de gemeentelijke begeleidingscommissie. Die is samengesteld uit vertegenwoordigers van de gemeente, De Lijn, AWV, de mobiliteitsbegeleider van Mobiliteit en Openbare Werken (MOW) en ook een vertegenwoordiger van Ruimtelijke Ordening (RO).

Al op de eerste samenkomst van de gemeentelijke begeleidingscommissie voor dit project werd door de vertegenwoordiger van Ruimtelijke Ordening gewezen op de strijdigheid met de visie van het RSV en de noodzaak om het eerst te evalueren. Daarom besloot de voltallige gemeentelijke begeleidingscommissie de studie bij te sturen en eerst te laten onderzoeken wat de effecten op het onderliggende lokale wegennet zouden zijn bij de eventuele sluiting van het complex 26. Die studie werd uitgevoerd aan de hand van het verkeersmodel van het Vlaams Verkeerscentrum en had de zeer duidelijke doelstelling om na te gaan of de afsluiting van het complex niet meer ongewenste verkeerseffecten zou veroorzaken dan ze zou oplossen, en of met andere woorden de kuur niet erger zou zijn dan de kwaal.

De studie werd pas recent afgerond en aan de gemeentelijke begeleidingscommissie voorgesteld. Ze houdt rekening met de geplande ruimtelijke ontwikkelingen en duidt weliswaar op een lichte verhoging van de verkeersintensiteiten wanneer het complex 26 wordt afgesloten, maar stelt daarnaast ook dat de capaciteit van het onderliggende wegennet op geen enkel moment in het gedrang komt. De studie heeft bijgevolg niet voldoende kunnen aantonen dat het complex 26 open moet blijven om ongewenste effecten op het onderliggende wegennet te vermijden.

Ik kan begrijpen dat men op basis van die informatie meteen grote krantenkoppen kan maken. Het lijkt mij echter voorbarig om daar meteen uit te concluderen dat het complex dan maar moet worden afgesloten. De studie geeft de verkeersintensiteiten immers enkel weer in personenauto-equivalenten. De precieze hoeveelheid vrachtverkeer die via de woonkernen naar het nieuwe lokale bedrijventerrein zou rijden, is hieruit moeilijk of niet af te leiden. De persberichten waren in die zin op zijn zachtst gezegd voorbarig. De heer Ceyssens zei het ook al: er is daarover nog geen beslissing genomen. Men heeft uit die studie een element gelicht en dat uitvergroot. Ik wil duidelijk aangeven dat mijn mensen van Ruimtelijke Ordening zich houden aan de afspraak. Zij spelen geen cavalier seul.

Er is nog een andere, te onderzoeken piste, die verband houdt met de rol – of categorisering – van de N717 als lokale weg. Er wordt gediscussieerd over de vraag of dat een lokale weg moet zijn, dan wel of die kan worden opgewaardeerd, waardoor de regel van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen minder in aanmerking komt. Deze discussie gebeurt ook in het

kader van de wijziging van het provinciaal structuurplan, waarbij wordt overwogen om deze weg op te waarderen, gelet op de functies die de weg vandaag reeds vervult voor het verkeer van en naar het centrum van Lummen, een deel van het bedrijventerrein en de carpoolparking. De herziening van het provinciaal structuurplan loopt momenteel nog. Er is alleszins nog geen definitieve beslissing genomen over het op- en afrittencomplex. Deze beslissing komt in de eerste plaats toe aan mijn collega, minister Crevits.

Er is dus geen sprake van een gebrek aan communicatie of verschil in visie tussen RO en AWV. De vertegenwoordigers van RO en AWV hebben over deze en andere problemen voortdurend met elkaar contact. Zij zoeken steeds in overleg en met veel gezond verstand naar optimale oplossingen. Er is tussen beide diensten dan ook niets misgelopen. Aangezien zij tijdens de vele formele en informele overlegmomenten nog steeds optimaal samenwerken, zijn er vandaag geen maatregelen nodig om tot een betere afstemming te komen. Mijnheer Keulen, uw vraag steunde op een mediabericht dat zelf steunde op onvolledige informatie. Er wordt gehandeld zoals dat hoort te gebeuren, met de eventuele mogelijkheid om de weg op te waarderen voor ogen.

De heer Marino Keulen: Het is belangrijk te weten dat er nog geen sprake is van het sluiten van die carpoolparking. Er wordt zelfs nog niet aan gedacht. De communicatie komt inderdaad uit ons Limburgs staatsblad, met een bijhorend commentaar van de heer Eric Donckier himself. Die berichtgeving is dus afkomstig van het allerhoogste niveau. *(Gelach)*

Het is goed dat u zegt waar de zaken op staan. Een vraag is daarom altijd een kans voor de minister om duidelijkheid te verschaffen. Zelf heb ik dat als minister gedurende zes jaar zo ook altijd bekeken. Het is ook belangrijk te weten dat men een oplossing nastreeft. In dit geval zou de kuur ervoor ertoe kunnen leiden dat de lasten van de kwaal afnemen. Want ik leid uit uw antwoord wel af dat bij iedereen de goede wil aanwezig is om een gedragen verkeersveilige oplossing uit te werken waarbij de toekomst van de carpoolparking gegarandeerd blijft.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■